

Sygn. akt II KZ 31/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie J. K.

skazanego z art. 244 k.k.

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego IX Wydziału Karnego –
Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt IX Ka (...) – IX WKK (...)

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji sporządzonej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 stycznia 2021 r., sygn. akt IX Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Zażalenie nie jest zasadne.

Przed przystąpieniem do ustosunkowania się do podniesionych w zażaleniu zarzutów, należy zauważyć, że ustawodawca w art. 526 § 2 k.p.k. wprowadził tzw. przymus adwokacki lub radcowski przy sporządzaniu kasacji. Przymus ten wiąże się – co oczywiste – z potrzebą zapewnienia odpowiedniego poziomu skarg kasacyjnych, a przede wszystkim ich merytorycznej poprawności. Uwagę tę poczyniono tylko z tego powodu, że Autor kasacji, jak i złożonego w niniejszej sprawie zażalenia, którym jest radca prawny, a więc osoba świadcząca zawodowo

profesjonalną pomoc prawną, zdaje się nie dostrzegać treści § 2 art. 523 k.p.k., w którym ustawodawca **ograniczył** wskazane w § 1 podstawy kasacji wnoszonej na korzyść skazanego. Co za tym idzie, art. 523 § 1 k.p.k. nie może być traktowany jako całkowicie samodzielna podstawa kasacyjna.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k., **ograniczającego podstawy kasacji określone w § 1 wskazanego przepisu**, kasację można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Tymczasem J. K. został skazany prawomocnie na karę czterech miesięcy ograniczenia wolności. W niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające rozpoznanie sprawy w postępowaniu kasacyjnym określone w § 4 art. 523 k.p.k., albowiem kasacji nie wniesiono z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (podniesiono w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 29 § 3 k.w. i art. 43 § 3 k.k.), nie pochodzi ona też od podmiotu szczególnego, o którym mowa w art. 521 k.p.k. Tym samym, złożoną w niniejszej sprawie kasację, trafnie uznano w zaskarżonym zarządzeniu jako niedopuszczalną z mocy ustawy (w rozumieniu art. 429 § 1 k.p.k.) i słusznie odmówiono jej przyjęcia.

Kierując się przedstawionymi powodami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.